

Pedagogická fakulta Univerzita Hradec Králové

Posudek oponenta bakalářské práce

Název práce: *Mezináboženský dialog v pojetí Hanse Künga a Benedikta XVI.*

Jméno autora: *Michal Šafranko*

Předmět a cíl práce:

Práce se zaměřuje na komparaci pojetí mezináboženského dialogu v díle Hanse Künga a Benedikta XVI. Cílem je prokázat, že odlišné přístupy vycházejí z *postupného odcizení základních teologických východisek* obou autorů.

Šíře problematiky předurčuje práci k tomu, aby byla pouze sondou poskytující základní vhled. Postupné odcizení teologických východisek obou autorů je však v textu nakonec spíše jen konstatováno, resp. zůstává nastíněno pouze povšechně. Také chybí rozlišení mezi Josephem Ratzingerem jako teologem, prefektem kongregace pro nauku víry a papežem. Výpovědi jednotlivých teologů i církevního magisteria mohou mít a mají odlišný charakter; přitom v souvislosti s akademickým působením J. Ratzingera je v práci užíván nepřesný pojem „teologický učitelský úřad“.

Argumentační linie:

V první části práce se autor snaží nastínit kritéria komparace, zůstává však zde spíše u povšechných tvrzení o „respektující a Pravdu postupně a společně nalézající podobě mezináboženského dialogu“. Také charakteristika různých typologií mezináboženského dialogu jasná kritéria srovnání obou přístupů neumožňuje. Navíc se tato charakteristika oponentovi jeví jako nedostatečná (např. zmínka o využití dialogicko-personalistických kategorií nepoukazuje na jeho teologický základ).

V této první části práce není patrná snaha o ukotvení mezináboženského dialogu ve vnitřní struktuře víry (např. v rozlišení mezi mystériem a analogickou formou jeho porozumění) a ve vlastní povaze Božího zjevení v Kristu (např. spojení vtěleného Syna s každým člověkem a jistý způsob zahrnutí každého člověka do Kristova mystéria). Zde oponent spatřuje největší nedostatek celé práce.

Některá vyjádření navíc nejsou zdůvodněna. Tak je např. pluralistická pozice spojována s christocentrismem a inkluzivismus s teocentrismem (s. 15) – tomuto tvrzení oponent

nerozumí a prosí o jeho objasnění v rámci obhajoby. Podle názoru oponenta zde také chybí zmínka o teologii mimokřesťanských náboženství Vladimíra Boublíka.

Ve druhé části práce se autor snaží o srovnání toho, jak pojmají oba autoři mezináboženský dialog nejprve obecně a poté konkrétně ve vztazích křesťanství k islámu, k židovství, (překvapivě též) k vědě a k sekularismu. Nelogicky působí zařazení životopisu obou autorů do této 2. části práce..

Rozdílná teologická (christologická, trinitárně teologická nebo ekleziologická) východiska obou autorů jsou sice stručně zmíněna, nejsou však ke škodě věci analyzována. Proto je také cíl práce dosažen pouze částečně.

Jazyková a formální úroveň:

Text prozrazuje schopnost jeho autora myšlenky formulovat, někdy se však objevují vyjádření neodpovídající odbornému stylu (s. 21: „To, že bude mladý Joseph knězem, bylo jasné již od mládí.“). Překvapují nedostatky typografického rázu: v samotné titulce práce se objevuje spojka „a“ na konci řádku, v obsahu se objevuje nepatřičný automaticky vložený text.

Práce s literaturou: Odpovídá bc. práci.

Celkové hodnocení:

Autor, který má po mnohaletém studiu oboru Náboženská výchova šanci toto studium uzavřít, si vybral široké téma, které zpracoval spíše povšečně. Podle názoru oponenta slibovanou komparaci sice naznačuje, ale dostatečně ji nerozvíjí. Celková úroveň textu však navzdory výtkám odpovídá nárokům kladeným na bc. práci.